

Miroszláv Antics:

Búcsú

Nem akarok jogot hallgatni, mert sohasem tudnám bebizonyítani a világnak, hogy igazad volt, amikor tavasszal a vonat alá vetted fehér gyermeked, és orvostudományt sem, mert sohasem tudnám meggyógyítani a beteg kis epreket, amelyek meleg hasadon értek meg,

de mindig ilyen igaz és csúnya verseket fogok írni, mint ez a füstös kocsmá és mint ez a mi esti ismeretségünk.

Lökdösd csak a lábam az asztal alatt, mert végeredményben ezen a földön mindenki úgy tolakodik, ahogy tud.

Utánad itt maradnak ezek az utcák és a gyerekek, akik az iskolában a tavaszt tanulják rajzolni, és az újságárúsok, és utánad senki sem hinti meg hamúval a fejét, és nem jajgat örülten a holdra, pedig te szürke szemedben viselted a világot, amely többet ér minden háborúnál, vizierőmünél, minden nyereségnél a tőzsdén és szerencsejátékon.

De én, aki gyűlöltem minden királyt, úgy szeretném, ha ma éjjel királynő lennél, hogy körülvigyenek a város terein, hajlongjanak előtted, dicsőítsenek, és írjanak verseket a hajadról.

Megparancsolnánk a leveleknek, a fővárosi opera táncosnőinek és a vásári körhintáknak és a fényreklámoknak, hogy forogjanak körbe, mint a spirócheták milliói a véredben.

Vedd fel a poggyászkod. A vonat egy perccel éjjél után indul. Én nem vagyok sem Gábor arkangyal, sem az utasokra ügyelő rendőr. Részeg költő vagyok, és soká integetek majd vonatod után, mert mindketten tagjai vagyunk a nagy családnak, amelyet úgy hívnak: emberiség.

Vaszkó Pópa:

Távozás

Már nem vagyok itt
Én el sem mozdultam
De nem vagyok itt
Jöjjenek
Kutassanak keressenek
Bordák árnyékában
Érett ürességet őrl a vízimalom
Hamutartóban füstölögnek
Olcsó álmok csikkjei
Már nem vagyok itt
Kikötött csónak ring
Piros hullámokon
Néhány éretlen szó
Felhős torokban lóg
Már nem vagyok itt
Én el sem mozdultam
De már messze vagyok
Aligha érnek utól.

Szteván Raicskovics:

Éber álom

Ha megmozdítod az ajkad, megnyugszik
[a tenger,
kinyílnak a kagylók, és örökké a halaknak
[énekelnek.
Gyere az álmomba fénylábaidon,
s lépéseid változzanak pipaccsá vízzé
[s valami emlékké.
Kerestem egy szerb szót, amely a szemedre
[hasonlít.
Halkan mondogattam esténként a fűben
[a kis hangyáknak.
Bocsáss meg, nevetséges voltam, mint száz
[évvel ezelőtt.
A szó eleinte hasonlított, később elveszett
[az értelme.
Ha elfordulsz, egy üres mellkasba harang-
[szó költözik.
(Hallottad a mezőn a zúgást, amely esővé
[változtatta a világot?)
Kissé gyenge vagyok, mintha a madarak
[véreid volnának,
de az én kezem csak a hold családjából
[való.
Ha megmozdítod az ajkad, a kagylók
[örökké énekelni fognak.
A halak csendesen csúszva megjelölnek
[egy szívet a homok felett, a mélyben.
Ha behúnyod a szemed, kialszik minden
[fény.
Gondold el: a szél kővé változott. És én
[egy sziklát lélegeztem be.

Szlobodán Markovics:

Az őszi hídon elválunk egymástól

*Elvezettem önmagam az őszi hídra
elfeledtek engem az ablakok és piros
[függönyök.*

*Olyan jó a hídon nekem és őneki bennem
pedig elfelejtett már engem minden ablak.*

*Esőbe nyújtom a kezem. Két ember ázik
én és bennem ő, aki épp olyan, mint én
[vagyok.*

*Elkésett madár száll a halott hajó felett.
Halljuk az elkésett madarat én és ő
[bennem.*

*Hűnynak már a lámpák a ködös parton.
Látjuk a lámpák halálát én és ő bennem.*

*Robog egy távoli vonat a rónán, a vizeken
[túl.
Halljuk a távoli vonatot én és ő bennem.*

*Valaki valahol elválik a barátjától, szerel-
[métől, az égtől,
kezet nyújtunk mi is egymásnak bennem.*

*Ősszel, váláskor, esőben mindenki hallgat.
Hallgatunk mi ketten, én és ő bennem.*

*Két útja van a hídnak és a harmadik kék,
[végtelen.
Két úton megyünk el én és ő bennem.*

Petár Popovics:

Kék Mozart

(Dufy)

*Levelek kék menüettje
a tenger jön felém.
ibolya nyílik
a kard
hegyén.*